

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਜਾਣੀ ਜਾਨਣਹਾਰ ਕਹਿਣਾ, ਇਹ ਉਲਟੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹਿਮਾ ਹੋਰ ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਧਨਵਾਨ, ਸੁੱਖੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। 2. ਗੀਤਾ ਦੀ ਵੀ ਅਪਰੰਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਸ੍ਰਵਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਗੀਤਾ ਹੈ। 3. ਤੁਸੀਂ ਚੇਤਨ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਸਭ ਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਤੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਮਤਲਬ ਦਿਨ - ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ, ਭਗਤੀ ਮਤਲਬ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਸ੍ਰਰਗ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰਰਗ ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖੰਡ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਯੁਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਇਹ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੂੰ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਕੰਮ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਸਿਰਫ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂਕਿ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਉਹ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਲਕ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਫਿਰ ਯੁਵਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਢਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਫਿਰ ਬੱਚਾ ਬਣੇਗੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਖੀ, ਧਨਵਾਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤਾ? ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਅਰਥ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ, ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਹੁਣ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਵ - ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ। ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ੰਕਰ ਕਹਿਣ ਨਾ। ਫਿਰ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਰਚਿਅਤਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਣਹਾਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਅਰਥ ਸਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਖੁਦ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣੀ - ਜਾਨਣਹਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਕੇ ਸਿਰਫ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜਭਾਗ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਹਠਯੋਗੀ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਹੈ। ਉਥੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ - ਤੀਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੈਣਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਰਹੇ ਪਰੰਤੂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਸ਼ਿਕ ਹੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਸ਼ੂਕ ਦੀ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸੁਲ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੀਆਂ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਪਿੱਛੋਂ ਆਕੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ। 'ਹਮ ਸੇ, ਸੇ ਹਮ' ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਹਮ ਸੇ ਦੇਵਤਾ, ਸਤਿਯੁਗ, ਵੈਸ਼, ਸੇ ਸੁਦ੍ਰ। ਹੁਣ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਯਥਾਰਥ ਅਰਥ। ਉਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਂਗ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ, ਅਦ੍ਵੈਤ ਧਰਮ ਸੀ। ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹੋਏ ਹਨ ਤਾਂ ਦ੍ਵੈਤ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਆਸੁਰੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ 5 ਵਿਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਵੀ 14 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਣ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਾਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਤਾਂ ਇਹ ਫਾਦਰ ਵੀ ਹੋਇਆ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇ, ਸੂਰਗ ਵੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰਾਵਣ ਹੈ ਕੈਣ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਾਵਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਦਲ ਭਰਕੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਵਰਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਇਹ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਨੂੰ ਵਧਾਓ। ਮੂੰਹ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੇਖਿਆ, ਬਸ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਜਿਸ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਮੌਤ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਹਾਏ - ਹਾਏ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਜੈ - ਜੈਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੂਨ ਦੀ ਨਦੀ ਵੱਗਈ ਹੈ। ਸਿਵਿਲਵਾਰ ਦੇ ਅਸਾਰ ਵੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਘੱਟ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੈਣਗੇ। ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਕੇ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਮੈਨਰਜ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਉਹ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਚੱਲਣਗੇ। ਹਾਲੇ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਦੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ। ਆਸੁਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਵੀ ਸਮਝਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਫਿਰ ਤੁੰਤਾ ਵਿੱਚ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਅਲਾਵਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਕੋਈ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ।

ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਬੇਹੱਦ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਐਕਟਰਜ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਦਾਰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੱਛਰਾਂ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੇ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਚੋਟੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ... ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗੁੰਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅੱਜੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸੂਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਉੱਚ ਪਦ ਦੇ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਅੱਛੇ ਮੈਨਰਜ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ

2. ਸੱਚਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣ ਇੱਕ ਮਾਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਯਾਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਵਧਾਉਂਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਥੂਲ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸੁਖਸ਼ਮ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੇਸ਼ਧਾਰੀ ਭਵ:

ਜਿਵੇਂ ਅੱਜਕਲ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਰਤਵਿਆ ਉਦਾਂ ਦਾ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਵੈਸੇ ਵੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਓ। ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਸਾਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਆਕਾਰੀ। ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਰੂਪੀ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸ੍ਵ ਸਵਰੂਪਾਂ ਦੇ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੇ ਵਸਤੂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ ਤਾਂ ਅਵਿਅਕਤ ਮਿਲਣ ਦੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਲੋਗਣ- ਸਭਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਦਰਸ਼ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਨਮਾਨ ਦਿਉ ਤਾਂ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲੇਗਾ।

"ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ"

1. "ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਮਾਈ ਮੁਤਾਬਿਕ ਭਵਿੱਖ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਭੁਗਤਦਾ ਹੈ"

ਵੇਖੋ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਪੂਰਵ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪੂਰਵ ਜਨਮ ਦਾ ਚੰਗਾ ਫਲ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਬਦਲੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਬਣਨ ਦੀ ਮਾਰਜਿਨ ਰੱਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਉੱਥੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ, ਕੋਈ ਦਾਸੀ, ਕੋਈ ਪ੍ਰਜਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੈਤ, ਈਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਸੁੱਖੀ ਹੈ। ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਐਨੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਗਰੀਬ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸਭ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਸ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਭੋਗਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸੀ ਕਮਾਈ, ਜੇ ਇਸ ਅਵਿਨਾਸੀ ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਖੇਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਛੂ ਮੰਤਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2) " ਗੁਰੂ ਮਤ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ"

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਮਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਮਤ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਪਤਾ ਮੈਂ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਡਰੈਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਪਰ ਗੀਤਾ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤੇ ਆਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਜੋ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਸੁਣਾਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਫਿਰ ਗੀਤਾ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ, ਪੰਡਿਤ, ਆਚਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਉਚਾਰਣ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ। ਇਹ ਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਉਲਟਾ ਕਰਮਕਾਂਡ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹ ਜੇਕਰ ਸੀੜੀ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉਤਰਨਾ ਪਵੇ ਮਤਲਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਜੋੜਨਾ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਫ਼ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਕਾਂਡ, ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਧੂਵ, ਪ੍ਰਲਾਹਦ, ਮੀਰਾ ਨੇ ਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਸਭ ਭੁੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅਰਜੁਨ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਪਿਆ। ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਾਫ਼ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਹੈ - ਸ਼ਵਾਸ - ਸਵਾਸ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰਮਕਾਂਡ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮਕਾਂਡ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਜੇਕਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਾਇਦਾ ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਤਾਂ ਬਣੀ ਨਹੀਂ, ਕਰਮਬੰਧਨ ਦੇ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ ਨਹੀਂ। ਲੋਕੀ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਝੂਠ ਨਾ ਬੋਲਣਾ, ਚੋਰੀ ਨਾ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਣਾ... ਇਹ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਦਾਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਬੈਠਾਏਮਾਨੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਹੁਣ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਅਜਿਹਾ ਬੀਜ ਪਾਈਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਨਿਕਲੇ, ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ-ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।